

Dokler mašnik ne zaveže pred altarjem, volim jaz prosto in tudi on.»

«Olga, jaz pa mislim, da to ni prav. Saj te ni nikdo silil. Zakaj si nisi izprosila odloga za preudarek. Sicer si pa ti starejša, in meni ne gre, da bi te učila in svarila. Toda sestra si mi, in kar mislim, to ti povem: Kdor mnogo izbira, dobi izbirek.»

«Kako si nespametna, Friderika! Ne verjami, ne, da je vse res, kar učé duhovniki z lece in učitelji v šolah. To verjame danes le še kakšen neuk kmet in pa kakšna stara ženica, ki prebira molek, zraven pa šteje, koliko let bi bilo še potreba, da bi se spokorila za vse mladostne grehe.»

Morda bi bila rekla še kaj, da ni mati poklicala Friderike v kuhinjo; Olga je šla k oknu in nove nazore snujoč zrla brez namena na cesto, od koder jo je pozdravil Ivan Mlakar. Ko jo je videl, domislil se je takoj Balanta, domislil se je tudi Lucije in prijatelju res zavidal srečo.

Srce človeško, kako različna so tvoja koprnjenja! Dokler bodeš bilo, ne usahne povesti neizcerpljivi vir. Povest človeških src! Kdo te pač dovolj ume, da bi te opisal in presodil, kakor se spodobi. Povesti človeških src so tako različne, kakor so različni viharji, ki divjajo v človeških prsih, viharji, katere provzroča boj med dobrim in slabim nagnjenjem, viharji, katere provzročajo plemenite, čestokrat tudi nizke strasti. Kdo more še reči, da je pregledal človeško srce do dna, do one tehtnice, kjer se nagibljejo početki prvotnih sklepov na dobro ali slabo stran? To pozna le Stvarnik sam in samo on je more soditi po pravici.

«Ta je srečen», mislil si je Ivan, «svoje življenje lahko primerja sedaj s cvetočo pomladjo, jaz pa — —» naprej si skoro ni upal. Potrpežljivi čitatelj vé, da bi se Balant ne imel posebno veseliti dozdevne pomladi svojega življenja.

Počasi je gonil Mlakar po trgu, zrl pred-se, motril svojo usodo in mislil na Lucijo.

(Dalje.)

Srcá odgovor.

Zakaj vesel ne pojem z vami,
Vprašujete ob drugu drug:
Ko zláta nam se pômlad smeje,
Najlepše solnce prsi greje,
Ko v cvetju ves je rajski jug?

Zakaj ne pojem pesmi vnete,
Ki je nebés najblažji dar,
Ki v njo od dávnega se véka
Radóst in žalost nam iztéka,
Ki v nji je človek srečna stvar?

Srcé vprašájte, tujci-bratje,
Srcá odgovor to velí:
Da pesem, ki se v nji zrcáli,
Kar veselí nas in kar žáli —
To, bratje, tuja pesem — ni!

Domača to je draga pesem,
To vam, drugovi — vaš napev;
A mēni pesmi glásne moje,
Ki narod moj doma jo pôje,
Budí se v prsih ljub odmév . . .

Nje glas zazvēni mi srebrni,
On čustev mojih bo izráz —
In náj si pômlad ne cvetēla,
Ko moja pesem zazvenēla:
Iz pôlne duše pēl bom jaz!

M. Opeka.

